

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Προσληρωτά

Ἐν Ἑλλάδι. . . Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. . . Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
Κ. ΜΗΤΡΙΑΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐν ὄψι Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Μετὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου διανεμηθή-
σεται τοῖς κ.κ. συνδρομηταῖς τὸ ἐξώφυλ-
λον τοῦ Β' τόμου μετὰ τοῦ πίνακος τῶν
περιεχομένων καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν κ.κ.
συνεργατῶν καὶ ἀνταποκριτῶν τῆς «Ε-
βδομάδος».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡμερολόγιον.
- Αἱ 78 ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ.
- Πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ. (Ἀπὸ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἄλφειου).
- Ἡ Κίσα (Διήγημα κατὰ παράδοσιν).
- Εἶναι μικρὴ (κωμῶδια μονόπρακτος).
- Ἔργα καὶ ἡμέραι.
- Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.
- Δόξα καὶ Ἔρως (Μυθιστόρημα).
- Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. (Ἡ βασιλισσὴ τῆς Σερβίας. — Αἱ «τρεῖς Χάριτες» τοῦ Ραφάηλ. — Ὁ Οὐγγὼ καὶ ἡ δημοσιογραφία.)
- Ἐνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Λύσεις. — Λύται.
- Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Ἀναστασίας μάρτυρος τῆς
φαρμάκου τριῆς, τελευτήσασας ἐδῶ πύρρος ἐπὶ
Διοκλητιανοῦ τῷ 290.
ΙΣΤΟΡΙΑ. 1824. Ἀπορρίπτεται ὅπως συγ-
κλήθῃ συνέλευσις ἐν Μετολογίῳ.

ΑΙ 78 ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ ΚΟΡΑΗ

(Ἐπιτομή καὶ τίτλος ἰδίαι σελ. 590)

Οἱ δυσώθυμοι πετωματάδες οὐδ' ἐπὶ
τῆς ἐποχῆς τοῦ Κοραῆ ἔλειπον· «ἔχομεν»
γράφει ἐν τῇ ἀπὸ 29 Σεπτεμβρίου 1826
ἐπιστολῇ αὐτοῦ, «καὶ ἄλλους πολλοὺς
intrigants ἐδῶ, οἱ ὅποιοι πολιορκοῦν
τὴν Ἐταιρείαν διὰ ν' ἀρπάζωσιν ἀναισχύ-
τως καὶ ἀσυνειδήτως τὰ συνεισφερόμενα
εἰς βοήθειαν τῆς δυστυχῆς Ἑλλάδος
ὄχι μόνον ἀπὸ πλουσίους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ
πολλοὺς πολλὰκις πτωχοὺς. Ἡ πτωχὴ
μου θεράπαινα (πράγμα παράδοξον!) εὐ-
θὺς ἀπὸ ἤκουσε τὴν συμφορὰν τοῦ Με-
τολογίου, ἐπρόσφερεν εἰς σωτηρίαν τῆς
Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν μισθὸν τῆς φρ. 50».

Εἶνε πασιγνώστος ἡ ἀκαταπόνητος
φιλοπονία τοῦ χαλεπότερου ἀνδρός, ὅστις
δὲν ἠγάπησε τὰ γράμματα ὡς ἐπάγγελμα
βιοποριστικόν, ἀλλ' ὡς δυνάμιν θαυμα-
τουργοῦσαν, δυναμένην νὰ φωτίσῃ τὴν
σκοτίαν ἐν ἣ εὕρισκετο ἡ ψυχὴ τῶν σκλάβ-
ων ὁμοεθνῶν του νὰ συντρίβῃ τὰ δεσμά
τῆς κεφαλῆς, μεθ' ὧν ἐμελλον νὰ συντρι-
βῶσιν ἀφεικτως καὶ τὰ τῶν ποδῶν, δύνα-
μιν, πρὸ τῆς ὁποίας τρέμουσι πάντοτε

κάτωχοι οἱ τύρανοι, διότι κατακρη-
μνίζει τοὺς θρόνους τῶν καταχωνεύουσα
αὐτοὺς ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν ὑπὸ τοιαύ-
της θερμουργοῦ πέποιθήσεως ἐμπνεόμενος
οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἠθέλησε ν' ἀναπαυθῆ,
ὕπεχώρει μὲν τὸ σῶμα, ἀλλ' ἡ ἀδάμαστος
ψυχὴ ἔλεγεν ὡς ἡ τοῦ Τουρένου πρὸς τὸ
σαρκίον: Ἐμπρός! Ἴδου τί σημειοῦται ἐπὶ
λέξει ὑπὸ χρονολογίαν 30 Μαΐου 1829.
«Μετ' ὀλίγας ἡμέρας μελετῶ ν' ἀνακομ-
θῶ εἰς τὸν τρομερὸν κόπον τοῦ τρίτου
τόμου (τῶν Ἀτάκτων) χωρὶς ἐλπίδα νὰ
τὸν τελειώσω, ἀλλὰ μὲ πίστιν ὅτι χρεω-
στοῦμεν ὅλοι ἡμεῖς νὰ μὴ διακόπτωμεν
ἐκουσίως τὸ ἔργον μας ἀλλὰ νὰ προσμέ-
νωμεν ἡσύχως τὴν κατακοπὴν ἀπὸ τοῦ
θανάτου τὸ δρέπανον».

Ἐν τούτοις καὶ τοῖς νυχθημερῶν μοχθῶν,
καίτοι ὑπὸ τοῦ γήρους καὶ τῶν ρευματι-
σμῶν κατατρυχόμενος, εὕρισκε καιρὸν νὰ
εἶνε καὶ εὐθυμος. Τὴν κεκμηκυῖαν μορφήν
του φωτίζει κάποτε γλυκὴ μειδίαμα ἀγα-
θότητος πρὸς τὴν Πουλχερίαν σύζυγον
τοῦ Θ. Πρασσακάκη πέμφασαν εἰς αὐτὸν
γλυκισμὰ τι ἐκ Μασσαλίας γράφει: «Τὴν ἐ-
πιστολήν σου ἔλαβα καὶ πρὸ ταύτης τὸ
δῶρόν σου, τὸ ὅποτον δὲν ἤθελες μὲ πέμ-
ψειν, ἀν ἐγνωρίζεις εἰς πόσον κίνδυνον ἔ-
βαλλες ἄνθρωπον ἐσχατόγηρον, ἀδύνα-
τον νὰ χωνεύῃ τόσο δὺσπεπτα φαγητά.
Μ' ὄλον τοῦτο δὲν μ' ἐνίκησεν ὁ πειρασμός,
ἀλλὰ τὰ ἐπεμψα εἰς τοὺς φίλους μου,
κ' ἔσωσα τὸν ἑαυτὸν μου, διὰ ν' ἀποθάνω
μὲ φυσικὸν καὶ ὄχι μὲ γελοῖον θάνατον
ἀπειρίας».

«Ὅταν ἐπιστρέψετε σὺν Θεῷ, γράφει
προγενέστερον πρὸς τὸν Θ. Πρασσακάκην,
φέρε με ἐν κουτίῳ (ἐν μόνον) ἀπὸ τὰ
κάλλιστα τῆς Σμύρνης σῦκα, ἀν εἶναι
καιρὸς σῦκων. Ἄν μ' εὕρης ζῶντα, κα-
τεύθυνέ τα πρὸς ἐμέ· ἀν ὁ θάνατος κάμῃ
τὰ συνειθισμένα του, κατεύθυνέ τα πρὸς
τὸν φίλον μου Mr. Francois Thurot
professeur de philosophie au collège
royal de France... Αἱ αὐτὸν τὰ θέλω».

Μία τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Κοραῆ, ὡς εἶ-
πομεν, ἀποτείνεται πρὸς νεαρὰν γαλλίδα,
ἐπιστείλασαν αὐτῷ ποιημάτιον ὑπὸ τὸν
τίτλον «Ἡ Χελιδὼν». Εἶνε ἡ μόνη ἐν
τῷ ἀνὰ χεῖρας τόμῳ γαλλιστὶ γεγραμ-
μένη, οὐχὶ δὲ περιττὸν θεωροῦμεν νὰ
μεταγλωττίσωμεν αὐτήν:

«Δεσποσύνη,

Ἐπέρασαν ἐξήντα περίπου ἔτη ἀφ' ὅ-
του ἔπαυσα νὰ βλέπω τὴν ἀγαπητὴν
Πρόκην νὰ ἔρχεται κάθε ἀνοιξὶν νὰ κτί-
ζῃ τὴν φωλεάν της κάτω ἀπὸ τὴν πα-
τρικὴν μου στέγην. Κρίνατε ποῖαν ἔκ-
πληξιν ἠσθάνθη ἕνας ὀδοῦντα χρόνων
γέρον βλέπων αὐτὴν νὰ ἐμφανίζεται πά-

λιν ὑπὸ τὴν μορφήν Γαλλίδος. Μούσης
διὰ νὰ παρηγορήσῃ ἕνα

Ἔρα στὴν τῆς πατρίδος του καὶ τῆς ἐλευθερίας.

«Αἰσθάνομαι πολὺ βαθέως, Δεσποσύ-
νη, τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὅποτον λαμβάνετε
διὰ τὰς δυστυχίας τῆς πατρίδος μου, ἀν
ἐν τούτοις ἡ εὐρωπαϊκὴ διπλωματία, ἀν
καὶ πρεσβεύῃ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, πα-
ραδέχεται νὰ ἔχουν καὶ οἱ χριστιανοὶ πα-
τρίδα».

«Θὰ φυλάξω, Δεσποσύνη, πολυτίμως
καὶ τοὺς στίχους σας καὶ τὸ πεζὸν σας
ὡς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι μεγάλη πείρα μ'
ἐδίδαξεν ἤδη: ὅτι ὅταν κανεὶς ἔχῃ τὴν
ἀτυχίαν νὰ μὴ ἔχῃ διόλου πατρίδα, μόν-
ον εἰς τὴν Γαλλίαν εἶνε βέβαιος νὰ εὕρῃ
τοιαύτην».

Πολλαὶ τῶν ἐπιστολῶν τούτων ἀντὶ
ὑπογραφῆς φέρουσι Ο. Ο., ἀπερ, καθὰ ὑπο-
σημειοῦται ὁ ἐντιμος αὐτῶν ἐκδότης, ση-
μαίνουσιν «Ὁν οἶδας». Περιεργίας δ' ἀ-
πλῆς χάριν ἀναγράφωμεν ὅτι ὁ ἀοιδίμος
Κοραῆς συνειθίζει πολὺ τὴν φράσιν «ἡ
ἡσῆς ἐν συστάσει ἢ παρακλήσει: «Δὸς
εἰς αὐτοὺς τὴν εἰδήσιν (νὰ ζῆσῃς) ἐρωτῶν
κτλ. ἥτις ἐπαγωγὸν ἀφέλειαν καὶ οἰκειό-
τητα προσθέτει εἰς τὸ γλυκὺ αὐτοῦ ὕφος».

Τοιαῦται περίπου αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ
ἀοιδίμου ἀνδρός, ὧν ἀνάγνωσιν προσετα-
θήσαμεν νὰ παρᾶσχωμεν ἀν καὶ τοῦτο
δὲν εἶνε εὐχερὲς εἰς ἔργα ἀνδρῶν μεγά-
λην παιδείαν ἢ μακρὰν πείραν κεκτη-
μένων, οἵτινες καὶ ἐν μιᾷ γραμμῇ ἐνίστε,
καὶ ἐν ὑπαινιγμῷ τινι, ἐγκλείουσι πολύ-
τιμον θησαυρὸν μελέτης ἢ παρατηρή-
σεως. Θερμῶν ἐπαίνων ἀξίον θεωροῦμεν τῶν
κ. Ἐμμανουὴλ Ν. Πρασσακάκην, ὅστις μετ'
ἀληθοῦς στοργῆς ἐν λίαν φιλοκάλῳ τεύ-
χει, παρέσχεν εἰς ἀνάγνωσιν τῶν Ἑλλή-
νων τὰς ἐπιστολάς ταύτας τοῦ πανελ-
ληνίου καὶ ἀξιόθαυμάστου ἀνδρός. Εἰσελ-
πιστοῦμεν δ' ὅτι τὰ τε χειρογράφα αὐ-
τῶν καὶ τὸ μικρὸν χαρτοφυλάκιον τοῦ
Κοραῆ, ἀπερ κατέχει, θέλει, συμπληρῶν
τὸ πολύτιμον δῶρον, προσενέγκει εἰς τὸ
Ἐθνικὸν τῶν Ἑλλήνων Πανεπιστήμιον.
Οὐδαμοῦ δύνανται νὰ κατατεθῶσι κάλ-
λιον. Ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ θὰ ὡσι πε-
ρίοπτα ὑφ' ὄλου τοῦ ἔθνους. Οἱ δὲ νεαροὶ
Ἕλληνες μετὰ σεβασμοῦ ἐπισκεπτόμενοι
τὰ κειμήλια ταῦτα, θ' ἀντῶσι καρτε-
ρίαν καὶ αὐταπάρνησιν, γενναίως θὰ ἐμ-
πνέωνται ἀποφάσεις, διότι αἱ μεγάλαι
ιδεαὶ καὶ τὰ μεγάλα αἰσθήματα περινο-
στοῦσι, νομίζεις, εἰς ὅτι ἔψαυσε ἡ χεὶρ,
εἰς ὅτι ἐθάπυσε τὸ βλέμμα τοῦ μεγαλο-
ψύχου ἐκείνου ἀνδρός, τοῦ ἀρθρῆτικῷ ἡ-
ρώως τοῦ καθήκοντος. Κ.

χαμουήλια σπαρμένα μέσ' ες τὸ λιβάδι ἀσπρίζαν, σὸν ἀστέρια σὸ πρασίον οὐρανὸν...

Τὰ κορίτσα ἐτρέξαν ἀμέσως, καθὼς ἦταν συνήθειο, εἰς τοὺς νεροκράτες, ἐπῆραν τὴν δροσὰ τους καὶ ἐνίφθηκαν νὰ ἴνε δροσερὲς καὶ ἀσπρες ὀλοχρονικῆς...

Ὅταν ἀπόπλωναν, ἀπλωσαν τὰ σκουτιά τους εἰς τὰ σκίνα καὶ τὰ θυμάρια νὰ στεγνωθῶν καὶ ἐσφυρῶνται ἡσυχάως...

- Ἀγαπῶ 'να χελιδόνι... ἢ μανουλά του μαλώνει... Χελιδόνι μου ν' ἀπέχῃς... Πῶς ν' ἀπέχ' ἅπ' τὴν ἀγάπην...

Ἀέφωνα ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ ἡ φλογέρα τοῦ βοσκῆ. Τὰ κορίτσα ἐπαῖψαν τοῦ τραγοῦδι τους καὶ ἐστάθηκαν ἀλαφιασμένα, σὸν τὰ κουνέλια...

Ἡ Αὐγὴ καὶ ἡ Κίσσα ἦσαν ἀδερφάδες. Καὶ πῶς ἐμοιάζαν ἡ μία μετὴν ἄλλη!

σὸν δυὸ σταλαματιές νερό... Δὲν εἶχαν ταῖρι· νεράιδες ἦσαν εἰς τὴν ὠμορφιά. Εἶχαν κατὰ μάτια, σὸν ἀσπίτες...

Ὅταν κατὰ τὸ σούρωμα ἐγύρισαν τὰ κορίτσα εἰς τὸ χωριό, ὁ βασιλιῆς εἶχε γελμένο πρᾶξεναι νὰ πάρῃ γυναῖκα του τὴν Αὐγὴν...

Δόξα σοι ὁ Θεός· εἶται κ' ἡ ἄλλη μου τσοῦπα, Παναγία μου ἔλεγε μέσσα της. Τί θαλορρίζικη ἡ Αὐγὴ! πᾶσι κί...

Μὰ αὐτὴ ἡ τύχη τῆς Αὐγῆς δὲν ἦταν δύσκολο νὰ κινήσῃ τὴ ζήλια τῶν γυναικῶν καὶ ν' ἀρχίσουν τὴν κακογλωσσά.

- Τρία χρυσὰ γαρούφαλα... ἢ ἄσμενο τάσι... Ἦ ἀνθρώπου που γίνεται νὰ ζῆσῃ νὰ γεράσῃ.

Μὰ ἡ Κίσσα ἀναψε κ' ἐκάηκε, σὸν εἶδε τὴν τύχη τῆς ἀδερφῆς της. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ παντρευτῇ πρώτη ἡ μικρότερη!

Ἐτοῦτη θὰ πάρῃ βασιλιῆς, εἶπεν ἡ μία μετὰ τῆσπρα, δειχνόντας τὴν Αὐγὴν. Ὅχι, βασιλιῆ, γιατί θὰ θελήσῃ κ' ἡ ἄλλη...

Μὰ τώρα ποιὸν βασιλιῆ θὰ πάρῃ ἡ Κίσσα;... Ὅλο τέτοια ἐσυλλογίζετο καὶ ἔκανε ὄρο καὶ σταυρὸ νὰ μὴν πατήσῃ ποτέ τὰ παλάτια τῆς ἀδερφῆς της.

Ἡ Κίσσα ἀν ἐμοιάζε τῆς Αὐγῆς εἰς τὸ πρόσωπο, δὲν τῆς ἐμοιάζεν ὁμῶς καὶ εἰς τὴν ψυχὴν...

Μὰ ἡμέρα ἀκούστηκε πῶς ἦρθε ἡ Χάρμυαινα, ἡ φοβερὴ μάγισσα, εἰς τὸ χωριό. Ἡ Χάρμυαινα ἦταν ἀκουσμένη πῶς ἤξερε δ-λου τοῦ κόσμου τὰ μυστικά...

τὴν Χάρμυαινα νὰ μὴν τὸν ἀμπεδῆσῃ, ἢ νὰ μὴ βῆσῃ τὴ γρίνια εἰς τὸ ἀντόγυνο. Ἡ Κίσσα ἐκίνησε κ' ἐπῆγε εἰς αὐτὴν...

Βάλε, κυρά μου, εἰς τὴν ἀμασκόλη μου τὸ χέρι σου καὶ κύττα με εἰς τὰ μᾶτια· λέει σὲ λίγο εἰς τὴν Κίσσα με βραχ- νιασμένη φωνή.

Ἐβγαλε τότε τὸ μαντίλι καὶ ἐφάνηκε τὸ νερό πού ἐχόχλαζε μέσ' εἰς τὴν κοῦπα. Ἡ Χάρμυαινα τὸ κύτταζε καλὰ εἰς τὸν ἤ- λιο...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ἦταν ἡμέρα ἀκούστηκε πῶς ἦρθε ἡ Χάρμυαινα, ἡ φοβερὴ μάγισσα, εἰς τὸ χωριό. Ἡ Χάρμυαινα ἦταν ἀκουσμένη πῶς ἤξερε δ-λου τοῦ κόσμου τὰ μυστικά...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ἦταν ἡμέρα ἀκούστηκε πῶς ἦρθε ἡ Χάρμυαινα, ἡ φοβερὴ μάγισσα, εἰς τὸ χωριό. Ἡ Χάρμυαινα ἦταν ἀκουσμένη πῶς ἤξερε δ-λου τοῦ κόσμου τὰ μυστικά...

Χάρμυαινα καὶ τὸ ἔχουσε μέσα· τὸ αὐγὸ ἔκατσε εἰς τὸν πάτο τῆς κούπας· τὸ νερό πάντα ἔβραζε. Ἡ Κίσσα με ἀνοιχτὸ μᾶτι καὶ πι- ασμένη ἀναπνοὴ ἐκύτταζεν ὄλα τὰ κι- νῆματα τῆς γρῆσς...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ἡ Χάρμυαινα πάντα ἤθελε νὰ βάνῃ διχονοίους εἰς τὰ ἀνθρώγυνα καὶ εἰς τὰ ἀ- δερφιά· χαρὰ της ἦταν νὰ βλέπῃ νὰ καταστρέφονται τὰ σπίτια. Πάντα ἔ- φροντίζε πῶς νὰ χαλάσῃ κἀνένα ἀρρα- βῶνα...

Ἡ Αὐγὴ, ὡς τόσο, ἔζουσε εὐτυχεμένη καὶ χαροῦμένη εἰς τὰ παλάτια της. Τὰ μάγια καλὰ εἰς τὸν ἀνθρώπου πού πᾶσι νὰ κλέ- ψῃ τὰ πόδια τῆς ἡσὸν κρῦα...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

λιες καὶ τυρτίρια, καὶ ἐφάνηκε τὸ βασι- λόπουλο. Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

ματῖα. Μὲ πρόσωπο καὶ λαχτάρα μεγάλῃ, χωρὶς νὰ βλέπῃ, χωρὶς νὰ νοιώθῃ πρᾶ- βᾶει τὴν βελόνα πού τῆς ἐδῶσε ἡ μά- γισσα καὶ τῆς χᾶνε εἰς τὸ κεφάλι τῆς ἀ- δερφῆς της.

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

Ὅχι, εἶπε, πρέπει νὰ γένῃ. Καὶ ἐπῆγε. Ἡ Αὐγὴ, σὸν εἶδε τὴν ἀδερφῆς της, τὴν ἀγαλιάσε, τὴ φιλῆσε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντὰ τῆς ἀπάνου...

ραθύρι και είδε την κατάσταση του περιβολού του, ξεράθηκε.

— Τι έπαθε το περιβόλι μου! είπε με άπορία, και εκατέβηκε κάτω να ρωτήσει τον περιβολάρη.

— Μπα! σαν τι πουλί είν' αυτό; είπεν ο βασιληάς.

— Νά! άκου το· του λέει άξαφνα ο περιβολάρης.

— Ρέει ρέει το βυζί μου, Κλαίει κλαίει το παιδί μου!

— Ρέει ρέει το βυζί μου, Κλαίει κλαίει το παιδί μου!

— Κατέβα πάρα κάτω, πουλάκι μου· του λέει πάλι ο βασιληάς.

— Ρέει ρέει το βυζί μου, Κλαίει κλαίει το παιδί μου!

— Κατέβα πάρα κάτω, πουλάκι μου· του λέει πάλι ο βασιληάς.

— Ρέει ρέει το βυζί μου, Κλαίει κλαίει το παιδί μου!

— Κατέβα πάρα κάτω, πουλάκι μου· του λέει πάλι ο βασιληάς.

— Ρέει ρέει το βυζί μου, Κλαίει κλαίει το παιδί μου!

φιλη με τη ματιά, το βασιλόπουλο· έπειτα το τραγουδάει με σιγαλή και γλυκειά φωνή, σαν τη μάνα το παιδί της:

— Κοιμάτ' ο ήλιος 'ς τα βουνά κι' η πέριδες 'ς τα χόνια.

— Αχ! τί φοβερό όνειρο που βλέπει, ή δόλια!

— Ηταν μέσα σε ένα μεγάλο σπίτι γιομάτο από χρυσάφι και μάλαμα, από διαμάντια και ρουμπίνια.

— Τί θέλεις εδώ; της λέει· τί ήρθεσ να κάμης;

— Η Κίσσα θέλει να μιλήση, άνοίγει το στόμα της, μα δέν μπορεί ούτε ν' άνασάνη· το στήθος της εινε βαρύ, σαν του τάφου την πλάκα....

— Ηρθε να κλέψη· λέει μια άλλη γυναίκα, μαύρη, κατόμαυρη, άπαραλλαχτή, σαν τη Χάρμαινα· νά, ήρθε να κλέψη.

— Η Κίσσα εξύπνησε με τρομάρα.

— Οχι! τί όνειρο! λέει, τρίβοντας με το χέρι το μέτωπό της· τί όνειρο!

— Α! λέει· εδώ θα ξεδιαλύνη τώνετρο; Οχι! δέν θα ξεδιαλύνη.

— Α! λέει· εδώ θα ξεδιαλύνη τώνετρο; Οχι! δέν θα ξεδιαλύνη.

— Α! λέει· εδώ θα ξεδιαλύνη τώνετρο; Οχι! δέν θα ξεδιαλύνη.

Την ίδια ώρα άνοίγει ή πόρτα και μπαίνει ο βασιληάς.

Και ο βασιληάς είδε το ίδιο όνειρο.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

— Αν κοιμηθής, παιδάκι μου, τρεις χώραις θα σου δώσω· τρεις χώραις και τρία χωριά, τρία μοναστηράκια, τήν Πάδοβα, τή Γένοβα, τή Χιλ με τα καράβια και τήν Κωνσταντινούπολι μουλα τα παλληκάρια.

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΗ ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

(Συνέχ. και τέλος· ίδε προηγ. φύλλον σελ. 591)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ, ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ΤΖΙΤΖΙΦΙΑ. ΤΖΙΤΖ. (βιαίως εισερχομένη και μη βλέπουσα έτι τήν Γαλάτειαν) Τί ναι, καλέ; τί τρέχει;

ΠΑΤΡ. Έλα να μάθης προκοπαίς της κόρης σου, κυρία· ή κόρη σου, ή κόρη μου ήρχισε να.... ΤΖΙΤΖ. Τί πράγμα;

ΠΑΤΡ. Έντρέπομαι να σου το πώ· πιστεύεις, Τζιτζιφιά μου; — νά, νά: να έρωτοτροπή. ΤΖΙΤΖ. Έ, και; και τί με τούτο;

ΠΑΤΡ. Είναι της φύσεως; λαμπρά! εύγέ σου, Τζιτζιφιά μου! είναι της φύσεως λοιπόν να έχης εργολάβον; ΤΖΙΤΖ. (θυμωθείσα) Ποιος; έγώ! για πρόσεχε παρακαλώ τί λέγεις;

ΠΑΤΡ. Τόν έχ' ή κόρη σου. ΤΖΙΤΖ. Πώς; τί! αυτό δέν το πιστεύω· άμ όχι δά έως εκεί· τόσο μικρή... τί λέγεις; ΠΑΤΡ. Μικρό είναι το μάτι της· ίδού και τί της γράφει ο φίλος· είναι ο υιός του φίλου μας Ταχίνα.

ΠΑΤΡ. Αυτός, αυτός ο κρεμασμένος. ΤΖΙΤΖ. Αι δά και σύ! είναι καλός· μακάρι να τήν πάρη. ΠΑΤΡ. Καλάμια και παλούκια του· άλλ' ό,τι και αν ήναι, άς έλθωμεν παρακαλώ εις τήν δική μας τώρα, διότι λιποθύμησε (δεικνύει τήν Γαλάτειαν).

ΠΑΤΡ. Είσαι! Ναι! δέν ήλθεν. ΤΖΙΤΖ. Η κόρη μου τα μούτρα σου ποτέ της δέν τα είδεν από κοντά.

ΠΑΤΡ. Τόσον κοντά, όσον κοντά να έχω και τήν εικόνα μου· δωσε των ίδικων της. (έξαγαών τήν δεικνύει, προσάγων κατά πρόσωπον αυτού, φωτογραφίαν της Γαλατείας) — Βλέπε.

ώς να μην έσωναν αι δυό, ξεράθηκε κ' ή τρίτη· — Σήκω, βρέ ζών! δέν άκούς; ΜΑΡ. 'Α & &.... ΠΑΤΡ. Θά σκηωθής ή όχι; ΜΑΡ. 'Α & &.... ΠΑΤΡ. (έστενωχωρημένος) 'Αάξ! και ξερό.—'Αχ! άχ! τί να τάς [κάμω τώρα;

ΠΑΤΡ. Βοήθεια, Πατρίκιε! ένα γιατρόν άμέσως. ΜΑΡ. Βοήθεια, αυθέντη μου! ένα γιατρόν άμέσως. ΠΑΤΡ. Βοήθεια, ό γείτονας! ένα γιατρόν άμέσως. (είσερχεται βιαίως ο Νικόκλης κρατών τήν κιθάραν του) — 'Α! να τον· καλώς ώρισες, γιατρέ μου· έλα, έλα.

ΠΑΤΡ. (άναγνωρίζας αυτόν). Πώ, πώ! ο γεφυροποιός! έξ' άπ' εδώ άμέσως, Βεελζεβούλ! ΝΙΚ. Πλήν, κύριε... ήλθα να σας συνδράμω.

ΠΑΤΡ. Μακράν! μακράν! μακράν άπ' το κορίτσι! δέν θέλομεν τήν συνδρομήν του πειρασμού· άς λείπη. ΝΙΚ. Πλήν, δέν σας πείραξα ποτέ εις τίποτε, νομίζω. ΠΑΤΡ. 'Επήδησες τα κάγκελα; ΝΙΚ. 'Οχι, διότι ήλθεν εκεί και μ' έπερίμενε.

ΠΑΤΡ. Πώς; ήλθε; τί σου είπε; ΝΙΚ. Πώς μ' άγαπά θερμότατα. ΠΑΤΡ. (μετά θυμού) Τί πράγμα; είσαι ψεύτης! ΝΙΚ. Δέν είμαι. ΠΑΤΡ. Είσαι! ΝΙΚ. 'Οχι. ΠΑΤΡ. Ναι! δέν ήλθεν. ΝΙΚ. 'Ηλθεν. ΠΑΤΡ. 'Οχι!

ΠΑΤΡ. (έσταται χάσκων επί τή θεία) Παπαί! βαβαί! ιαταταί! είδα, έπίσηθην πλέον ότι ό έρώς ό μικρός είναι μεγάλος λέων, — 'Αχ!... όχ!... τα νεύρα μου... ά & & ούμ μμμμ. (πίπτει και ύοτος επί της παρακειμένης αυτώ έδρας άπέναντι των γυναικών άκριβώς καθ' όν τρόπον και έκείναι).

ΠΑΤΡ. (έσταται χάσκων επί τή θεία) Παπαί! βαβαί! ιαταταί! είδα, έπίσηθην πλέον ότι ό έρώς ό μικρός είναι μεγάλος λέων, — 'Αχ!... όχ!... τα νεύρα μου... ά & & ούμ μμμμ. (πίπτει και ύοτος επί της παρακειμένης αυτώ έδρας άπέναντι των γυναικών άκριβώς καθ' όν τρόπον και έκείναι).

ΠΑΤΡ. (έσταται χάσκων επί τή θεία) Παπαί! βαβαί! ιαταταί! είδα, έπίσηθην πλέον ότι ό έρώς ό μικρός είναι μεγάλος λέων, — 'Αχ!... όχ!... τα νεύρα μου... ά & & ούμ μμμμ. (πίπτει και ύοτος επί της παρακειμένης αυτώ έδρας άπέναντι των γυναικών άκριβώς καθ' όν τρόπον και έκείναι).

ΠΑΤΡ. (έσταται χάσκων επί τή θεία) Παπαί! βαβαί! ιαταταί! είδα, έπίσηθην πλέον ότι ό έρώς ό μικρός είναι μεγάλος λέων, — 'Αχ!... όχ!... τα νεύρα μου... ά & & ούμ μμμμ. (πίπτει και ύοτος επί της παρακειμένης αυτώ έδρας άπέναντι των γυναικών άκριβώς καθ' όν τρόπον και έκείναι).

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ. ΤΖΙΤΖΙΦΙΑ, ΜΑΡΙΑ (έλοι όμου)

TAX. (θεωρών κύκλω μετ' άπορίας ποιεί τó σημεϊον του σταυρου) Χριστός και Παναγία! (έρχεται πρό της Τζιτζιφιάς) Καλέ κυρία Τζιτζιφιά....

TZITZ. 'Α & & ούμμμ. Περύργον! (έρχεται πρό της Μαρίας) — Μαρία... ΜΑΡ. 'Α & & ούμμμ... ΤΑΧ. Καλέ, τί έπαθαν αυτοί όλοι των έδω μέσα; Χολέρα τους έπλακωσεν;

ΠΑΤΡ. (διά φωνής άσθενοϋς) 'Ο...όχι, κορδονίτις. ΤΑΧ. Τί κορδονίτις είν' αυτή; νέα έπιδημία; ΝΙΚΟΚΑΗΣ (έπιανερχόμενος) 'Εγώ να σ' είπω, πάτερ μου, τί τρέχει. 'Ο πατήρ της ως φαίνετ' άνεκάλυψε τας σχέσεις μας' ή κόρη λιποθυμεί' λιποθυμεί ή μήτηρ της κατόπιν.

TZITZ. 'Οχι, τά νεύρά μου. ΝΙΚ. (έξακολουθώ) Καλά! — λιποθυμεί ή δούλα. ΜΑΡ. 'Οχι, τά νεύρά μου. ΝΙΚ. Καλά! — τρέχω εγώ άμέσως, πλὴν μόλις μ' είδεν ό πατήρ λιποθυμεί και ούτος. ΠΑΤΡ. 'Οχι, τά νεύρά μου. ΤΑΧ. Μωρέ! τί σύμπνοϊαν που έχουν!

ΠΑΤΡ. Κ' εϊς όλα ταύτα, κύριοι, σεϊ; είσθε ή αίτία. ΤΑΧ. Σεϊ, κύριε Πατρίκιε, σεϊ; μάλλον. ΠΑΤΡ. 'Οχι. ΤΑΧ. Ναϊσσε. Καί όμως όλα γίνονται άμέσως μέλι γάλα, έάν... έάν χαρίσσητε εϊς τόν γαμβρόν τήν νύμφην. ΠΑΤΡ. 'Εγώ; ποτέ. ΤΑΧ. Αϊ, όχι δά. ΠΑΤΡ. Καλλίτερα να σκάσω. ΤΑΧ. Μά όχι δά' δέν γίνεται. ΠΑΤΡ. 'Εκείνο που σου λέγω. καλλίτερα να σκάσωμεν, να σκάσετε, να σκάσουν.

TAX. Πολύ καλά. — 'Ελα λοιπόν να φύγωμεν, υϊέ μου. Δέν θέλουν. ΝΙΚΟΚΑΗΣ (ταλαντευόμενος) Στάσου, πάτερ μου. — Γαλάτεια... ΤΑΧ. Τί στάσου; πρέπει να τούς άφήσωμεν ήσύχους. (άποχαιρετίζει τόν Πατρίκιον, κινούμενος προς έξοδον) Καίρε, φίλε' adio και παραστικά. — 'Ελα λοιπόν, υϊέ μου' τί στέκεσαι;

ΝΙΚΟΚΑΗΣ (άποχαιρετίζων διά της χειρός). Γαλάτεια! πιστός σου δια βίου. (προς τόν Πατρίκιον) — Adio και παραστικά. (άκολουθεί τόν πατέρα του) ΠΑΤΡ. Που φεύγετε; σταθήτε. (άνεγείρεται εκ της έδρας του μεμφιοιρών) Δέν με λυπεϊσθε, άσπλαγγχοι; ποσώς δέν συγκινείσθε δια τόν φίλον σας έμέ; τήν κόρην; τήν τιμήν μου;

TAX. 'Ημεϊς; και τί να κάμωμεν ήμεϊς, άφου ή κόρη είναι μικρή; ΠΑΤΡ. Ναϊ μάλιστα' μικρή κ' ή ποντικίνα, κι όμως βουτουν' ες τόν έρωτα κι' αυτή κ' ή βατραχίνα. — Που φεύγετε σύ, κρεμανταλά! τί να τήν κάμω τώρα ένώ τήν κόρην μου ξερήν, χλωμήν, έρωτευμένην; Σύ, όστις τήν έφόνευσες, να μου τήν άναστήσης πρέπει άμέσως, ει δέ μή, άλλώς... (αίτηνος λυόμενος εις δάκρυα έρχεται πρό της Γαλάτειας όλοσυρβόμενος) — άχ, κακοϋργε!

— άχ, κόρη μου! — άχ, κόρακα! — Γαλάτεια! — άχ, γάλλε έρωτογεφυροποιέ! — σήκω παιδί μου, σήκω. (και είτα έντονώτερον) — 'Αχ, κόρη μου! — άχ, Τζιτζιφιά. — Μαρία μου, πουλί μου!

Μπα! μπα! τί είπα ό κουτός... — (προς τόν παριστείμενον Νικοκλή) Τι στέκεσαι επάνω, εις τó κεφάλι μου, βρέ σύ, και κάμνεϊς να τά χάνω; άν ήσαι γεφυροποιός, κάμε λοιπόν γεφύρι, γρά να περάσ' ή κόρη μου του έρωτος τó βέυμα, χωρίς ν' πλὴ πικρό νερό και τó νερό τήν κόρη. — 'Αχ, κόρη μου! Γαλάτεια! — άχ, κόρακα! γαλέτταις ξεραϊς να τρώγης πάντοτε, φαφούτης ν' άπομεινης — Γαλάτεια! άχ, τέκνον μου! — άχ, τενεκέ! γαλάζιο να ήναι τó σεντόνι σου, όταν θα άποθάνης' — Σήκω, παιδί μου, 'Ευπνησε, Γαλάτεια μου' ζήσε.

ΝΙΚ. Σταθήτε, άφρετε έμέ να κάμω ό, τ' εϊξεύρω κ' έλπίζω, σας ύπόσχομαι, κύριε, ν' αναζήση. 'Εχω τήν άδειαν; ΠΑΤΡ. Πώς! τί! και έρωτας, άκόμη; 'Αλλά που είσαι; άκουσε' εϊπέ μου τί θα κάμης; ΝΙΚ. 'Ο, τι εϊξεύρω' δέχεται; ΠΑΤΡ. Καλά λοιπόν, άς ήναι. 'Αλλά που είσαι; άκουσε' έάν τήν άναστήσης, θα νυμφευθήτε' δέχεται;

ΝΙΚ. Θεέ μου! τί άκούω! ΠΑΤΡ. Δέχεται; λέγε. ΝΙΚ. Κ' έρωτας, ω πάτερ μου, άκόμη; ΠΑΤΡ. (κατ' ιδίαν) Καλά του τήν έφορτώσα. ΝΙΚ. Σταθήτε κατά μέρος. ΤΑΧ. Θυμάσαι που σου έλεγα ότι ό έρωσ είναι... ΠΑΤΡ. Τό βλέπω τώρα και εγώ — όμπρέλλα, μανιτάρι. (ό Νικοκλής λαθών τήν κιθάραν του έρχεται πρό της Γαλάτειας και κλίνας τó γόνυ φάλλει περιπαθώς παρ' αυτή' ό Πατρίκιος και ό Ταχίνας τοποθετούμενοι άνωτέρω, και καταλήλωσι παρατηρούσι μετ' περιεργίας).

ΝΙΚ. 'Ω 'Απολλον! τής μουσικής. Θεός ποτε άν ήσουν, τó βύθος δός, τής φίλης μου σί φθόγγοι μου να λύσουν. (ή Γαλάτεια κινείται μόλις, τίνει τó ους, και ήρεμώ πάλιν επί της έδρας της) ΠΑΤΡ. (σιγανή τή φωνή) 'Εσάλευσε... κινείται, να... ΤΑΧ. (βμοίως) Βλέπετε υϊόν που έχω; ΠΑΤΡ. Βρέ του διαβόλου τόν υϊόν! 'σε μιá στίγμη... ΤΑΧ. Τί είπες; εύχαριστώ, συμπέθερα.

ΠΑΤΡ. Στάσ', άδελφέ, να ιδούμε. ΝΙΚ. 'Εξύπνω, φίλη, άνοιξε γλυκά τά βλέφαρά σου' έφυγ' ή νύξ κ' ήλθε τó φώς λαμπρόν όλόγορό σου. ΓΑΛ. (ήμιανεγείρεται, μειδιώσα επί της έδρας της, ως υπό του άσματος έλυομένη) 'Οποία εις τά όπτα μου φωνή γλυκειά φθάνει;... Εϊναι αυτός... τó όσμα του... τó όσμα μας... ό! πόσον μ' άνακουφίζει!... μ' άγαπάς, τó βλέπω, Νικοκλή μου' αλλά κ' εγώ σε άγαπώ, προχθές δέν σου τó είπα; Πλὴν λέγε, ψάλλε τ' όσμα μας... με ώφελεϊ, μ' άρέσει' ΝΙΚΟΚΑΗΣ και ΓΑΛΑΤΕΙΑ όμου' Σε είδα, σε ήγάπησα, τας χείρας μου σ' όρέγω' ό! άφες με πλησιόν σου τó σ' αγαπώ να λέγω. (και ούτω εύρίσκονται άμφότεροι όρθιοι με συμπλεγμένους τούς βραχίονας)

'Αν θέρημ ήρωτος άγνού τó στήθος μου φλογίση, εύδαίμων, άν τó γεϊός σου τά χείλη μου δροσίση. ΤΑΧΙΝΑΣ (διά μειλιγίου προτροπής). 'Εμπρός λοιπόν, τί στέκεσθε, παθάρ' ά μόν; φιληθήτε. ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (διά μαλακωτάτης φωνής, ίνα τήν ένθαρρύνη) 'Εμπρός, εμπρός Γαλάτεια' εϊν' ιδικός σου πλέον' δέν ζεύρεϊς; σε ύπόνδρευσας, όπότεν έκοιμάσο.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ (τρίβουσα τούς όφθαλμούς και έντελώς συνεργόμενη) Πώς! τί! δέν ήτον όνειρον; — Σύ είσαι, Νικοκλή μου! εϊμ' ιδική σου, Νικοκλή! ΝΙΚ. 'Ολόκληρος, φιλάττη, και προς άπόδειξιν ιδού τó πρώτον φίλημά μου. (τήν άσπάζεται) ΓΑΛ. 'Α... τί καλά!

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (εύχαρις) Αϊ, βέβαια κ' εγώ τó 'Ξεύρω τώρα. — Συμπέθερα, τó χέρι σου' έλα να φιληθούμε κ' ήμεϊς. (άλληλασπάζονται σταυροειδώς τρις και τετράκις, μεθ' ό ό Πατρίκιος άπευθύνεται προς τας άλλας, άκινήτουςας έτι επί τών έδρών των). — Καλέ, τί κάθεσθε έδώ σεϊς 'Ξαπλωμέναις; Χριστός άνέστη' έχομεν ήμεϊς και σεϊς χαμπάρι άκόμη δέν επήρατε; έλατε, σηκωθήτε' ή κορδονίτις 'πέρασε και έχομεν υγιαν. 'Ελα να εύχηθής και σύ, ωραία Τζιτζιφιά μου, τούς μελλονύμφους.

ΤΖΙΤΖΙΦΙΑ (ως άφυπνιζόμενη). Πώς! τί! πώς! 'τελείωσαν τά πάντα; εγώ άπεκοιμήθηκα εκει με τας φωνάς σας. Δόξαν να έχη ό Θεός' δόξα σοι, σύζυγέ μου. ΠΑΤΡ. Δόξα κ' εις σε, συμπέθερα, δόξα κ' εις σε, υϊέ μου, άφου και τήν άρπαξατε ήδη με τó σπαθί σας. ΤΖΙΤΖ. Να σε φιλήσω κόρη μου. (άσπάζεται τήν Γαλάτειαν και κατόπιν τόν Νικοκλή) — Γαμβρό μου, και έσένα. ΜΑΡΙΑ (όπισθεν και κατ' ιδίαν). Και εις έμένα τίποτε λοιπόν τήν κακομοίραν; έμέ, που έκοπίασα τόσο πολύ.

ΠΑΤΡ. Μαρία... — δόξα κ' εις τήν Μαρίαν μας, τήν υπηρέτριάν μας, που συνετέλεσε πολύ εις ταύτην τήν χαράν μας — να, έλα, παρ' εν τάλληρον, δώρον δια τόν γάμον. ΜΑΡ. Τί! μόνον ένα τάλληρον; ΠΑΤΡ. 'Αλλά τί θέλεις; μήπως θέλεις γαμβρόν;

ΠΑΤΡ. Μαρία... — δόξα κ' εις τήν Μαρίαν μας, τήν υπηρέτριάν μας, που συνετέλεσε πολύ εις ταύτην τήν χαράν μας — να, έλα, παρ' εν τάλληρον, δώρον δια τόν γάμον. ΜΑΡ. Τί! μόνον ένα τάλληρον; ΠΑΤΡ. 'Αλλά τί θέλεις; μήπως θέλεις γαμβρόν;

ΠΑΤΡ. Μαρία... — δόξα κ' εις τήν Μαρίαν μας, τήν υπηρέτριάν μας, που συνετέλεσε πολύ εις ταύτην τήν χαράν μας — να, έλα, παρ' εν τάλληρον, δώρον δια τόν γάμον. ΜΑΡ. Τί! μόνον ένα τάλληρον; ΠΑΤΡ. 'Αλλά τί θέλεις; μήπως θέλεις γαμβρόν;

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Αηξασών τών συνεδριάσεων τής Βουλής, ή κυβέρνησις προχωρεί άνενόχλητος εις τήν εκτέλεσιν του προγράμματός της, όπερ θεωρείται πολεμικόν' διότι τούτο τούλάχιστον άποδεικνύουσιν αι άκαταπαύτως άγγελλλόμεναι προμήθειαι δια τας άνάγκας του κατά ξηράν και θάλασσαν στρατού. 'Η πρόσκλησις εις τά όπλα και άλλων δύο ήλικιών δέν φαίνεται επί του παρόντος βεβαία, διότι πρό τούτου θα ήτο φυσικώτερον να προσκληθώσιν οι κληρωτοί του λήγοντος έτους ών άνεβλήθη ή κατάταξις και οι του μετά τινων ήμέρας άρξομένου έτους, άφου ούτως ή άλλως οι τε κληρωτοί και οι έπίστρατοι — ών πολλοί τó πρώτον ήδη προσέρχονται — είναι άγύμναστοι. 'Εν τούτοις ό λόγος τής ούπω προσκλήσεως και άλλων άνδρών δέν φαίνεται να είναι οικονομικός, διότι, πλὴν τών άλλων εκτάκτων εισοδημάτων, και ή του πατριωτικού δανείου έπιτυχία θεωρείται έξησφατισμένη. — 'Η εκ νέου εμφάνισις τής χολέρας εν Βενετία και εν Τεργέστη (:) προσέθηκε μίαν έτι όχληρίαν κατά τήν εβδομάδα ταύτην, μεθ' άλλους δε τούς έμβολιασμούς και άπολυμαντισμούς φαίνεται ότι ή μά-

ΜΑΡΙΑ (μετά συστολής). 'Ξεύρω κ' εγώ... άν ήναι... Δέν πισταύω. ΠΑΤΡ. Γιατί να μη έφρόντιζες έγκαιρώς, πριν γηράσης; ΜΑΡ. 'Εγώ γηρά; ΠΑΤΡ. Πόσων έτών είσαι; ΜΑΡ. Είκοσιπέντε. ΠΑΤΡ. 'Αού! ό έρωσ άπ' τά δωδεκα έμβαιν' εις τήν γυναίκα και ό, τι κάμει έκαμεν ως τά επτά και δέκα. — Πήγαϊνε. ΜΑΡ. Που; ΠΑΤΡ. 'Ξεύρω κ' εγώ; άναίθα εις τó ράφι και τρώγ' εκει ως τó εξής λυωμένο τó πιλάφι. ΜΑΡΙΑ (άπομακρύνεται κλαυθμορίζουσα) 'Εγώ γηρά!... άκουσ εκει, άνύπανδρη να μείνω... ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (εύλογών τούς μελλονύμφους) Λοιπόν να ζήσετε, παιδιά' σας διδω τήν εύχή μου. ΤΑΧ. (βμοίως) Κ' εγώ σας διδω, τέκνα μου, επίσης τήν 'δική μου.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (κατερχόμενος τó προσκήνιον) Και τώρα που 'τελείωσε τó πράγμα καθώς πρέπει, θα σας προσφέρω, κύριοι, ένα ζεστόν σαλέπι: «'Ανοιξατε τά μάτια σας, πατέρες και μητέρες, σεϊς όσοι έχετε μικραϊς ώσαν τήν ιδικήν μου, αγιατι ή μικραϊς είναι κρυφαις έρωτικαϊς παντιέραις' » άπόδειξις του φίλου μου ό γυιός κ' ή άπαυτή μου. » Εϊν' αληθές πώς έπεσον εις τιμημένον χέρι ή κόρη μου' ει δέ μή, παραπολύ θα μου 'καϊε του γάμου τó πιπέρι και μύτη και τιμή! »

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ (κατερχόμενος τó προσκήνιον) Και τώρα που 'τελείωσε τó πράγμα καθώς πρέπει, θα σας προσφέρω, κύριοι, ένα ζεστόν σαλέπι: «'Ανοιξατε τά μάτια σας, πατέρες και μητέρες, σεϊς όσοι έχετε μικραϊς ώσαν τήν ιδικήν μου, αγιατι ή μικραϊς είναι κρυφαις έρωτικαϊς παντιέραις' » άπόδειξις του φίλου μου ό γυιός κ' ή άπαυτή μου. » Εϊν' αληθές πώς έπεσον εις τιμημένον χέρι ή κόρη μου' ει δέ μή, παραπολύ θα μου 'καϊε του γάμου τó πιπέρι και μύτη και τιμή! »

ΤΕΛΟΣ Π. Α. ΖΑΝΟΣ

Διά τήν εν θεάτρω διδασκαλίαν προπαιτείται ή συγκατάθεσις του ποιητού.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ — ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ — ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Υπό του μοναδικου και έθνωφλεστατου 'Ελληνικου Συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως εξεδόθη ό ΨΝ' τόμος του περιοδικου συγγράμματός του μετα τριών παραρτημάτων, άτινα μετ' έθνικης δντως υπερφανίας πώς 'έλλην' μετα χείρας έχει. Καί εν μὲν τῷ τόμῳ περιέχονται επτά σοβαρώταται διατριβαί των κ. κ. 'Α. Παπαδοπούλου Κεραμέως, Κ. Καλλιάνου, Δ. Σταματιάδου, Μ. Παρανίκα και 'Ηρ. Βασιάδου, εκθέσεις διαγωνισμάτων, κατάλογος καθ' 'έλλην των εν τοις πρακτικοις περιεχομένων, αι επί των άναγνωσμάτων συζητήσεις, προσλαλιαί, εκθέσεις κτλ. 'Εν τῷ α' παραρτήματι περιέχονται αι εργασίαι τής αρχαιολογικής επιτροπής, εν τῷ β' αι παλαιογραφικαι εργασίαι του κ. 'Α. Παπαδοπούλου Κεραμέως και εν τῷ γ' τά τής Μαυρογορδάτειου βιβλιοθήκης, ήτοι Γενικός περιγραφικός κατάλογος των εν ταϊς άνά τήν 'Ανατολήν βιβλιοθήκαις ευρισκομένων ελληνικων χειρογράφων, καταρτισθεϊσα και συνταχθεϊσα κατ' έντολήν του έν Κωνσταντινουπόλει 'Ελλην. Φιλολογικου Συλ-

τήρ μου είνε πιστός εις τόν δοῦκά του. Ἄλλὰ ἰδική μας δουλειά νά συζητῶμεν περί πολέμου δέν είνε. Ἄς σκεφθῶμεν καλλίτερα νά εὐρωμεν ἐν μέσον δια νά τόν ἴδω μίαν φοράν ἀκόμη.

Ἡ Βέρθα τόσον ἐνδιαφέρον εἰδείξεν εἰς τήν διήγησιν τῆς ἐξαδέλφης, ὥστε ἐλησμώνησεν ὀλοσχερῶς ὅτι δυσηρεστήθη ποτέ κατ' αὐτῆς. Ἡγάπα ἄλλως πᾶν ὅ,τι εἶχε τι τὸ μυστηριώδες καὶ ἡ ἐκμυστήρευσις ἐκείνη τὴν εὐχαρίστησε τὰ μέγιστα. Συνησθάνετο ἐπίσης ὅλην τὴν σημασίαν καὶ ὅλην τὴν τιμὴν, ἣν ἔχει τὸ πρόσωπον τῆς ἐμπίστου, καὶ προθύμως ἔθηκεν ὅλην τὴν ἀγχινοϊάν της εἰς τὴν διάθεσιν τῶν δύο ἐραστῶν.

— Εὐρηκα! ἀνεκράξεν ἐπὶ τέλους· θὰ τὸν προσκαλέσωμεν ἀπλούστατα εἰς τὸν κῆπον.

— Εἰς τὸν κῆπον; ἠρώτησεν ἡ συνησθάνουσα Μαρία δυσπίστως· καὶ διὰ τί;

— Ὁ ἐξαδελφός μας Δίτριχ θὰ τὸν φέρῃ ὁ ἴδιος, ἀπεκρίθη, λαμπρά· καὶ δέν θ' ἀκούσῃ λέξιν ἀφ' ὅ,τι θὰ εἰπῆτε· σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Ἡ Μαρία, γενναία καὶ ἰσχυρὰ ἐν ταῖς μεγάλας περιστάσεσιν, ἔτρεψε μόνον ἀναλογιζομένη τὴν τολμηρὰν ταύτην ἀπόπειραν. Ἄλλ' ἡ Βέρθα, ἐμψυχώσασα τὸ θάρρος αὐτῆς, ἠδυνήθη νά νικήσῃ πᾶσας τὰς ἀντιρρήσεις της, νά διαλύσῃ πάντας τοὺς φόβους της, τὴν καρδίαν δὲ πλήρῃ ἐλπίδος ἔχουσα καὶ ἀνακουφισθεῖσαι τοῦ βάρους τοῦ μυστικοῦ αὐτῶν αἱ δύο νεανίδες ἀντῆλλαξαν θερμὸν φίλημα πρὶν κατακλιθῶσιν.

[Ἐπιτελὴ συνέχισις.]

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΒΡΩΤΗΣΕΩΝ

Ἡ βασίλισσα τῆς Σερβίας.

Ἐν Βελιγραδίῳ εἶναι εἰς τὰ στόματα πάντων σερβικῶν ἄσμα, ἡ παράδοσις τῆς Παναγίας, ἥτις μόνη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Κοσσυροπεδίου προσδέτρεχε εἰς τοὺς περ τῆς πατρίδος πίπτοντας ἥρωας.

Τὴν *Παναγίαν* τοῦ Κοσσυροπεδίου ἀντεκατέστησε σήμερον ἡ βασίλισσα τῆς Σερβίας, ἥτις τρέχει εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ περιποιεῖται τὰ τέκνα της· οὕτως ὀνομάζει τοὺς Σέρβους στρατιώτας. Τὰ νοσοκομεῖα τοῦ Βελιγραδίου εἶναι ἐπίσης πλήρῃ βουλγαρῶν καὶ μάλιστα ῥώσων πληγωμένων τοὺς ὁποίους ἡ βασίλισσα περιποιεῖται ὡς *ὡία τέκνα της*.

Ἡ εἰσόδος της εἰς τοὺς θαλάμους τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου εἶναι θέαμα ἀπερίγραπτον. Ὅλοι οἱ πτωχοὶ πληγωμένοι, εἰς οἰανδήποτε ἐθνικότητα ἀνήκοντες, ὑψώνουσι τὰς χεῖρας ὅταν πλησιάζει καὶ σταυροκοποῦνται εὐσεβῶς. Ἐν γένει ἡ βασίλισσα τῆς Σερβίας εἶναι ἡ πρόνοια παντὸς δυστυχοῦς πάσχοντος.

Αἱ τρεῖς χάριτες τοῦ Ραφαήλ.

Ἡ εἰκὼν ἦν ὁ δούξ τοῦ Aumale ἠγό-

ρασαν ἀντὶ 650,000 φράγκων, ποιηθεῖσα τῷ 1506, εἶναι σχεδὸν μικρογραφία διότι ἔχει μέγεθος 18 μόνον ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Εἶναι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὅτε ὁ Ραφαήλ ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νά τροποποιήσῃ τὸ ὄφος του καὶ νά μιμηθῆ τὸ ἀρχαῖον. Ἐμπνευσθεὶς ἐν Σιένα ὅπου ἦλθε νά γράψῃ τὰς ὑφ' ὄφροισι γραφὰς αὐτοῦ ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ, ἀντικατέστησεν ἐν τῇ ἐν λόγω εἰκόνι τὰς τρεῖς θεὰς τῆς ἀρχαιότητος διὰ τριῶν Ἰταλίδων τοῦ 16ου αἰῶνος. Ἄλλ' ἀπασχοληθεὶς πολὺ ἐκ τῆς μεταλλαγῆς αὐτῆς τοῦ ὄφρους του ὁ διδάσκαλος ἠμέλησεν τὸ βάθος τῆς εἰκόνας. Αἱ χάριτες ὅμως εἶναι ἐκτάκτως ὠραῖαι, καὶ σεμναὶ ἐν τῇ γυνότητι των.

Ἡ εἰκὼν τῶν *τριῶν Χαρῖτων* κατ' ἀρχὰς ἀπετέλει μέρος τῆς συλλογῆς τῶν Borghese, ἐν Ῥώμῃ, μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπαναστάσεως. Ἐπειτα ἦλθεν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ζωγράφου Thomas Lawrence καὶ διαδοχικῶς εἰς τὴν πινακοθήκην τοῦ λόρδου Dudley προσφάτως ἀποθανόντος ἐν Λονδίῳ.

Ὁ δούξ τοῦ Aumale ἀγοράσας τὴν εἰκὼνα τοῦ Ραφαήλ ἀντὶ 650,000 φράγκων πληρῶνει 2,000 ἑκάστον τετραγωνικὸν ὀφθακτόμετρον.

Ὁ Οὐγγὼ καὶ ἡ δημοσιογραφία.

Ὁ μέγας ποιητὴς εἰδείξεν πάντοτε μεγάλην ἀδυναμίαν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ τύπου. Ἀπησχόλει αὐτὸν πᾶν ὅ,τι ἤθελε γράψῃ περὶ αὐτοῦ· καὶ τῶν ἔργων του πᾶσα ἐφημερίς καὶ μάλιστα ἐξ ἐκείνων αἰτινες ἐξήσκουν μετρίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς δημοσίας γνώμης.

Οὐδὲν ὄργανον δημοσιότητος ἦτο διὰ τὸν Οὐγγὼ περιφρονητέον. Πᾶσα γραφικὴ ὄφειλε νά ἐργασθῆ διὰ τὴν δόξαν του. Ἄδυναμία τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Ἡ κριτικὴ ἦτο ἀφόρητος εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν ἐκείνην. Οἱ Sainte-Beuve, οἱ Gustave Planche ἦσαν ἀμαυνοῦνται φούμενοι παρὰ τὴν βίαν μεγάλης δυνάμεως, καὶ ὄφειλον μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ νά ἐγγίξωσι τὰ ἔργα του.

Ἀποθνήσκει τις, τὸν θάπτουσιν ἐξ πόδας ἐντὸς τῆς γῆς καὶ ἔπειτα λέγουσιν ὅτι... ἀφῆκε τὴν γῆν!

Συζητεῖται ἂν ὠφελοῦν τὰ λουτρά ἢ ὄχι. Ὁ κ. Δ. συνηγορεῖ ὑπὲρ τοῦ πρώτου ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν ἑαυτὸν του λέγει ὅτι δέν κολυμβᾷ διότι... τὸν πιάνει ἡ θάλασσα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

270. Λεξιγραφικός.

Ἄν σ' ἀπαντήσω ἄοπλον ἔμπορῶ νά σέ ξεκάνω. Ἐ τὴ μίσ' ἂν με χωρίσης, τὴν δύναμίν μου ἔς τὸ μισθ' τὸ πρῶτον δέν τὴν χάνω. Καὶ ἔς τ' ἄλλο πάλι γίνομαι ἄνθος νά με μυρίσης. (ἔξ Αἰγίου) Ζ.

271. Στοιχειογράφος. Εἰς τὰς χεῖράς σου μὲ ἔχεις, μὴ πῶς με κρατεῖς [βαρτεῖς]. Ἄν τὸ πρῶτον μ' ἀπαίρῃς εἰς τὸ σκότος θὰ [μ' εὐρῆς. Ζ.

(ἔξ Αἰγίου)

272. Αἰνίγμα δημόδες.

Ἐγὼ ἕνα εἰδωλάκι, Π' ὅταν τὸ λύσω στέκεται, Κ' ὅταν τὸ δέσω περπατεῖ. Ζ. Κ.

273. Πρόβλημα.

Κρατῶ καὶ εἰς τὰς δύο χεῖράς μου κάρυα λαμβάνω ἐν ἐκ τῆς δεξιᾶς καὶ τὸ θέτω εἰς τὴν ἀριστεράν καὶ ἔχω τότε τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν καὶ εἰς τὰς δύο χεῖράς μου λαμβάνω πάλιν ἀντιθέτως ἐν ἐκ τῆς ἀριστερᾶς καὶ τὸ θέτω εἰς τὴν δεξιάν καὶ τότε ἔχω ἐκεῖ διπλάσιον ἀριθμὸν τῶν εἰς τὴν ἀριστεράν καρῶν.

Πόσα κάρυα ἔχω εἰς ἐκάστην χεῖρα;

274. Μυθολογικὴ ἐρώτησις.

Τις ἐπιφανῆς διὰ τὴν μαντικὴν του σοφίαν ἐκ τῶν 150 χρόνων οὐς ἔζησε τοὺς 52 ἐκοιμήθη ἐντὸς σπηλαίου;

275. Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.

Ἐπάρχουσιν ἀλμυραὶ λίμναι ἐν τῇ γῆ; Εὐρὴ μίαν.

276. Κρυπτογραφικὰ.

(Ν' ἀναγνωσθῆ ἢ δι' ἀντικαταστάσεως τῶν στοιχείων σχηματισθεῖσα φράσις) Ἡγ ῥδγωραγα ἰθψψγα πρα υνρηκ δαρθωνηρχλς κχμτζρφς.

277. Ἀπόροπτόν.

Ποία χώρα δέν ἔχει βλοκλήρους κατοίκους;

ΤΥΡΕΣΙΑΣ

ΛΩΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΛΥΤΑΣ

Εἰς τὸν πρῶτον λύτην τεσσάρων πνευματικῶν ἀσκήσεων δίδεται τὸ Souvenir d'Athènes τοῦ κ. Ἀ. Κωνσταντινίδου, καὶ εἰς τὸν λύτην ἀπάντων τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Εἰρ. Ἀσωπίου.

ΛΥΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡ. 93.

261. Ὁ στέφανος.—262. Πλαγγῶν, ἀγκῶν.—263. Κάμηλος, Μῆλος.—264. Καντίλι.—265. Εἰς τὴν Ὀμαλίην, θυγατέρα τοῦ Ἰορδᾶνου βασιλέως τῶν Αὐδῶν καὶ γυναῖκα τοῦ Τιμόλου.—266. Ἐπιζήλος· ὁ υἱὸς τοῦ Κουφαγῶρα.—267. Οἱ σπινθηρὲς τοῦ καιομένου ξύλου παρᾶγονται ἐκ τῶν μικρῶν μορίων αὐτοῦ τὰ ποτὰ ὁ θερμὸς ἀήρ πλατυνόμενος διασπείρει. Σπινθηροβολεῖ δὲ πλείοτερον τοῦ χλωροῦ τοῦ ξηροῦ, διότι τοῦ μὲν οἱ πόροι εἶναι ἄνοιχτοι χυμοῦ, τοῦ δὲ πλήρεις ἀέρος.—268. Ἡ συνδρομὴ εἶναι προπληρωτά.—269. Διότι ἡ μὲν κάμηλος ἔχει φύλλον, ὁ δὲ φύλλος δέν ἔχει κάμηλον.

ΛΥΤΑΙ

Ἄ θ ἡ ν ὦ ν, αἱ δεσποινίδες Βίττα, Πωθῶνίκη, Τεῦθε, Ἀβροχάμη, Χελιδών, Κρυψαλλία Χρ. καὶ οἱ κ.κ. Κάλχας, (βραβευθεὶς) Πούλος Θεοδωρόπουλος, Ἀλέξ. Ν. Λυκάκης, Ἰ. Δ. Σεβαστόπουλος, Χ. Μάρης, Ἄνδρ. Δ. Πέρβαλης, Ἄδικος, Ὀρέστης, Ἰάσων ὁ Ἀργοναυτῆς, Ἀγγελίνου, Γεωργίος Γεωργόπουλος. Αἰτωλικοῦ, Ἰωάννης Κακχαρίας, Γαλαζίου, Ἀθ. Παπαδημητρίου. Θεσσαλονίκης, Ζ. Δ. Κυρτσώνης. Αἰγίου, Ἰωάννης Ζωγράφος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Μ. Μ. Στυλίδας. κ. Εὐστ. Α. Τερζοστήν. κ. Θ. Γ. Βενιτσάν. Ἐλήρθησαν, σὰς εὐχαριστοῦμεν.

ΤΥΠΟΣ ΓΡ. ΠΑΠΑΔΕΣΣΑΝΘΗ ΚΑΙ ΑΔ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ